

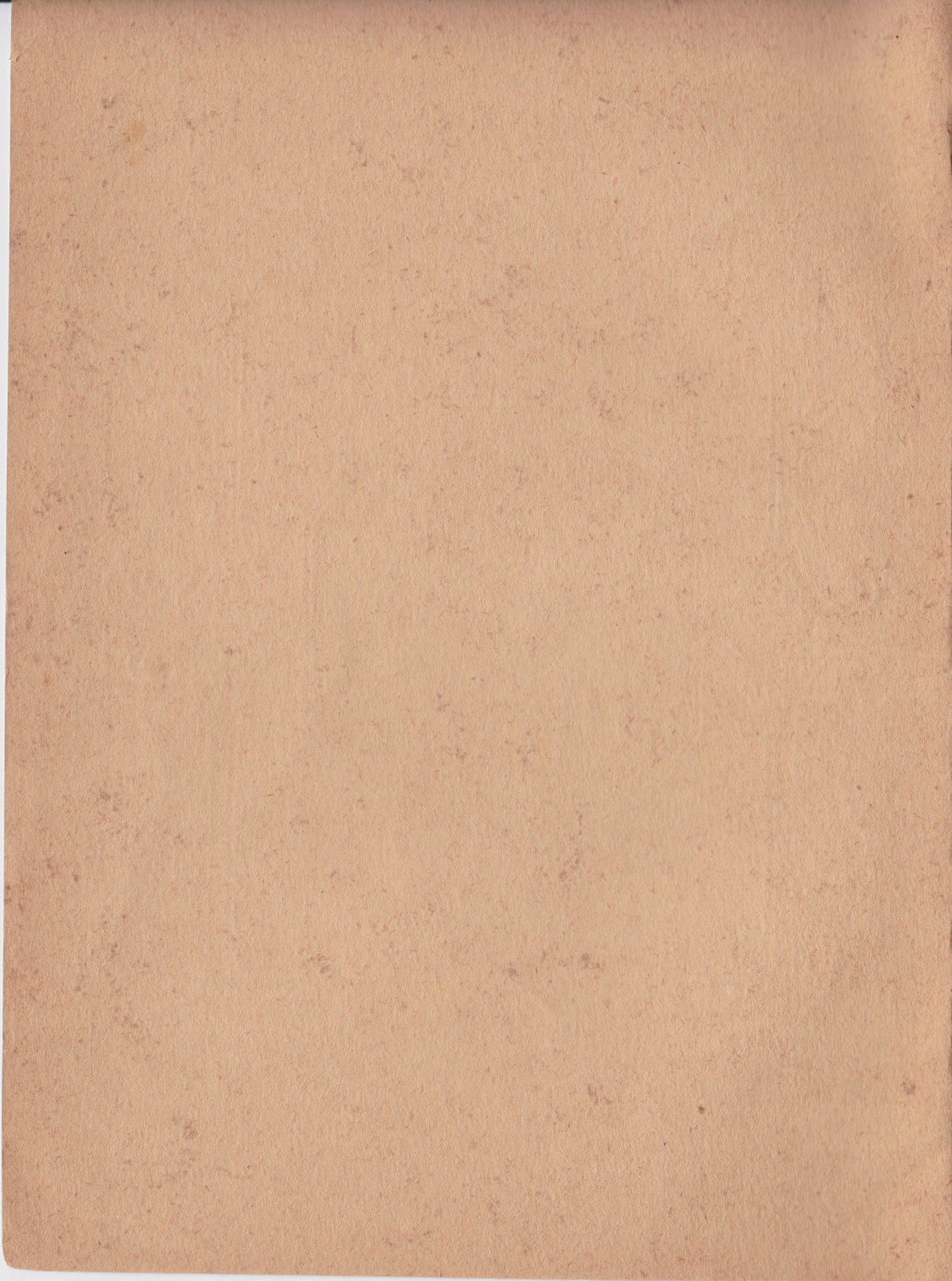
VAN
ANS EN HANS
EN DIKKIE

DOOR LOUISE FEMMINA

MET PRENTJES VAN
JAN WIEGMAN

J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN
UITGEVERS-M.V. ROTTERDAM

VAN ANS EN HANS EN DIK-KIE

DOOR

LOUISE FEMMINA

MET ILLUSTRATIËN VAN JAN WIEGMAN

1ste—8ste DUIZENDTAL

Leeftijd 6—8 jaar

J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN UITGEVERS-MIJ.
ROTTERDAM.

1. ANS EN HANS EN DIK-KIE.

Ik wil je wat ver-tel-len van twee kin-der-tjes en nog één.

Die twee heet-ten Ans en Hans, die één noem-den ze Dik-kie.

Ei-gen-lijk heet-ten ze an-ders. Kun je niet ra-den, hoe?

Juist, Ans heet-te An-na, Hans, dat was Jo-han en die leu-ke, klei-ne krul-le-bol heet-te Dirk.

Maar Va en Moe zei-den al-tijd Ans en Hans en Dik-kie.

Dat zul-len wij ook maar doen, hè?

Zie je ze wel staan met zijn drie-tjes? Wat heb-ben ze een pret!

Ans en Hans zijn e-ven oud; al-le-bei zes jaar. En klei-ne Dik-kie met zijn krom-me been-tjes is pas drie.

Zie zoo, nu ken je ze. Zal ik je nu eens wat van ze ver-tel-len? Luis-ter dan maar goed.

2. VOOR HET EERST NAAR SCHOOL.

Ans en Hans en Dik-kie speel-den al-tijd sa-men.

In een hoek-je van de ka-mer.

Ze had-den nog twee vriend-jes; die de-den al-tijd mee.

Zie je ze wel?

Ze heet-ten Does en Bles.

De vo-ri-ge week wa-ren Ans en Hans voor 't eerst naar de groo-te school ge-gaan. Moe had ze een paar keer weg-ge-bracht.

De school was niet ver.

Nu ken-den ze den weg al.

Moe had ge-zegd: „Dag Ans, dag Hans. Geeft el-kaar maar een hand-je. Goed vast-hou-den, hoor. Op de klei-ne steen-tjes loo-pen. Niet blij-ven staan on-der-weg. Dan kom je te laat. En Juf zou boos zijn.”

Eerst had Dik-kie ge-schreid, als broer en zus weg-gin-gen.

„Niet weg-gaan, Ans, blijf toch bij Dik-kie, Hans,” had hij ge-schreid.

Nu was Dik-kie er al niet meer ver-drie-tig om. El-ken mor-gen en mid-dag drib-bel-de hij met Ans en Hans mee tot aan de trap.

Daar-voor had Va een hek-je la-ten ma-ken door Louw,
den tim-mer-man.

Dat hek-je viel van-zelf dicht.

Louw had het ook mooi bruin ge-verfd.

„Dank je wel, Louw,” had Moe ge-zegd, „zoo is het
goed. Ik was zoo bang voor on-zen Dik-kie.”

Weet je, waar-om Moe bang was?

3. DIK-KIE, DOES EN BLES.

Ans en Hans wa-ren naar school.

Dik-kie nam Does in zijn arm en sleep-te Bles aan den staart mee naar bin-nen.

„Wees jul-lie maar zoet, hoor, wij gaan hier sool-tje pe-len.”

Hij zet-te twee sto-ven naast el-kaar.

„Does, kom hier.”

Hij zet-te Does te-gen een stoof aan. En Bles te-gen de an-de-re.

„Til zit-ten, hoor.

Does, wat zul-len we zin-gen? Weet je 't niet?”

Does zei niets.

„Foei Does, wat ben je dom!

Bles dan?”

Maar Bles zei ook niets.

„Bles ook dom. Dik-kie niet, Dik-kie zal 't wel zeg-gen.

Van-ne van de ze-ven kik-ker-tjes. Flink zin-gen, hoor.”

Dik nam een oud gor-dijn-lat-je.

Dat was zijn maat-stok.

En nu zong ons baas-je voor drie.

Op een keer, toen Ans en Hans weer weg-gin-gen,
riep Dik-kie:

„Nog een kus-je, nog een kus-je!”

Hij druk-te zijn mond-je stijf te-gen de lat-jes van
het hek-je.

Moe stond er bij te la-chen.

„O, kin-de-ren, ik be-grijp ons baas-je al.

Druk-ken jul-lie aan dien kant ook je mond-jes te-gen
't hek-je.”

„Ja, ja,” lach-te Dik-kie.

Hij was blij, dat Moe hem be-greep.

Nu scha-ter-den Ans en Hans ook van de pret.

Ze de-den, wat Moe zei.

Ze ga-ven broer een kus tus-schen de lat-jes van 't
hek-je door.

Vlug wil-den ze nu weg-gaan.

Maar, — ons vent-je was nog niet te-vre-den.

Daar stond hij nog met Does en Bles.

„Does ook, Bles ook,” riep hij.

En weer moes-ten ze te-rug-ko-men.

Does kreeg een kus op zijn hon-den-snuit.

Bles op zijn rech-ter oor.

Maar Moe zei: „Does en Bles moet je maar o-ver den
rug stree-len.

Die zijn niet zoo schoon als Dik.

Dik krijgt al-leen een kus-je.”

4. DIK-KIE SPEELT SCHOOL-TJE.

Ans en Hans lie-pen op een draf naar school. Hand in hand.

„Dag Ans, dag Hans,” riep Dik-kie al-door.
Nu liep hij naar Moe.

„Weg!” wees hij met zijn hand-je.

„Ans weg, Hans weg!”

„Ja, schat-je,” zei Moe, „straks ko-men ze weer te-rug.
Speel jij maar met je Woef.”

Toen sleep-te Dik-kie Bles maar weer aan den staart mee.

Does droeg hij in zijn arm.

Does was een lief dier.

Hij beet Dik-kie nooit.

Hij blaf-te ook niet.

't Ar-me dier had maar één oog. En zijn staart was ook weg.

Maar Does jank-te nooit.

Dik-kie hield heel veel van zijn Woef.

Hij streel-de hem o-ver den kop.

Hij druk-te hem te-gen zich aan.

Does zei maar niets.

Hij blaf-te niet. Hij liet maar stil met zich sol-len.

Maar Does be-hoef-de niets te zeg-gen.

Dik-kie praat-te maar al-door.

Hij ver-tel-de van Ans en Hans.

Van Juf en van de school.

Hij zet-te Does weer op een stoof en bond Bles met een touw-tje aan een poot van zijn stoel-tje.

„Nu ben ik Juf.”

„Til zit-ten, hoor. Zie zoo, be-gin-nen.”

Toen zong hij: „Kok-ke kingt, Vo-el zingt.”

Dat had hij van Ans en Hans ge-leerd.

Does keek zijn baas-je maar aan met zijn ee-ne oog.

Bles luis-ter-de ook. Hij stond maar stil bij het stoel-tje.

Ze dach-ten: „Ja, ja, 't is mooi, Dik. Wij ken-nen het ook haast.”

Maar ze zei-den niets.

5. JUF WIL DIK-KIE KOO-PEN.

Wat loo-pen Ans en Hans par-man-tig naar school.
Zie maar eens.

Hand aan hand. Op de klei-ne steen-tjes.

Ze kij-ken nog eens om. Moe wuift hen toe.

„Dag-dag,” roe-pen ze.

De men-schen in de straat ken-den hen al.

„Daar ko-men on-ze dik-ker-tjes weer aan,” zei-den ze.

„Zie eens, hoe stijf ze el-kaar vast-hou-den.

„Dag kin-der-tjes,” groet-ten ze dan.

„Dag juf-frouw,” zei-den Ans en Hans te-rug.

Daar ko-men ze al bij de school. De deur is al o-pen.
Zie eens, hoe flink ze bin-nen stap-pen.

Juf wacht haar kin-der-tjes al op.

„Dag Ans, dag Hans,” zei Juf.

Ze ga-ven haar een hand-je. Dat de-den al-le kin-de-ren.

Juf helpt ze de jas-jes en man-tel-tjes uit doen en gaat dan met hen naar bin-nen.

Nog e-ven een praat-je.

„Hoe is het met Dik-kie?”

„O, best juf. Hij gaf ons een kus door 't hek-je.”

„Wat? Een kus door 't hek-je? Daar be-grijp ik niets van. Door 't hek-je?”

„Ja, juf”

Al-le-bei wil-den ze 't ver-tel-len. Maar dat ging niet.

„Neen,” lach-te Juf, „niet te ge-lijk. Van-mor-gen mag Ans ver-tel-len.”

„Mag ik dan van-mid-dag, Juf?”

„Goed, Hans, jij van-mid-dag.”

En toen heeft Ans al-les ver-teld. Juf scha-ter-de van 't la-chen. En de kin-de-ren ook. Dat be-grijp je.

„Jul-lie houdt niets van je broer-tje,” zei Juf, „dat merk ik wel. Ik moest Dik-kie maar van Moe-der koo-pen. Ik houd ook zoo-veel van zul-ke lie-ve kin-de-ren. En thuis ben ik al-tijd maar heel al-leen.”

Dood-stil hoor-den al-len toe. Juf wou Dik-kie koo-pen.

Wat von-den ze dat aar-dig.

Ze ke-ken eens naar Ans en Hans.

Die za-ten al-le-bei met een kleur als vuur.

Ans keek eens naar Hans.

En Hans keek naar Ans.

„Dik-kie koo-pen, Juf?” stot-ter-de Ans ein-de-lijk.

„Mo-gen wij hem dan nooit meer zien?” vroeg Hans.

„Ja, ze-ker wel, hoor. Jul-lie mag el-ken dag eens naar hem ko-men kij-ken.”

Ans zei niets.

Hans zei ook niets.

„Weet je wat,” zei Juf ein-de-lijk, en ze zet-te een heel ern-stig ge-zicht, „jul-lie moet er nog maar eens o-ver den-ken. Vraag het maar eens aan Va-der en Moe-der. Zeg maar, dat ik hem graag wil heb-ben. En 'k zal heel goed voor hem zor-gen.”

Dat von-den ze goed.

6. ZOU-'T WEL MO-GEN?

Vol blijd-schap kwa-men Ans en Hans thuis.

„Moe,” zei Ans op eens, „juf wil Dik-kie koo-pen. Mag dat wel?”

„Wat zeg je? Dik-kie koo-pen? Hoe komt Juf daar-bij?”

„Ja-wel, Moe, heusch waar,” zei Hans nu ook. „Juf heeft het zelf ge-zegd.”

„Nu,” zei Moe, „ik vind het goed. Maar wat zal Pa er-van zeg-gen?”

Pa kwam thuis.

Da-de-lijk ver-tel-den Ans en Hans, wat Juf ge-vraagd had.

Va knip-oog-de te-gen Moe en zei:

„Ja Moe, ik vind het ook wel goed. Wij heb-ben toch Ans en Hans nog.”

„Maar wil-len jul-lie hem wel mis-sen?” vroeg Moe.

Ans keek eens naar Hans.

En Hans keek eens naar Ans.

Ze wis-ten niet, wat ze zeg-gen zou-den.

Toen zei Hans op-eens: „We mo-gen Dik-kie el-ken dag zien, Moe.”

„En mis-schien neemt Juf hem wel mee naar school,” voeg-de Ans er-bij.

„Nu, dan is het mij goed,” zei Moe.
 „Ja, dan is het goed,” lach-te Pa.
 „Hoe-zee, Juf mag Dik-kie koo-pen.”
 „Stil, kin-de-ren, maakt ons baas-je niet wak-ker,”
 waar-schuw-de Moe.

Maar ja-wel. Daar hoor-de Moe hem al. Zijn slaap-je was uit.

Moe ging naar hem toe. Hij zat al recht-op in zijn le-di-kant-je.

Does had hij in zijn arm. Die had ook ge-sla-pen. Met zijn ee-ne oog o-pen.

Moe nam ze al-le-bei mee naar de ka-mer. Dik-kie lach-te van pret.

De woef zei maar 'niets.

„Hal-lo, Dik-kie,” riep Va-der en stak de han-den op. „Kom jij eens bij Va-der paard-rij-den?”

Dat wil-de ons dik-ker-tje wel.

Daar zat hij al. Bo-ven op zijn paard. Dat paard was Va-ders knie.

„Wil Dik-kie wel naar Juf toe,” vroeg Hans.

„Wacht e-ven Hans, daar zul-len we straks o-ver pra-ten.

Dik moet eerst op reis.

Voor-uit Bles.”

Daar ging het:

„Wij gaan rij-den naar Ma-drid,

Op een paard en dat is”

„Wit,” zei Dik-kie.

„Wij gaan rij-den naar Pa-rijs,

Op een paard en dat is”

„Gijs,” rijm-de Dik-kie.

„Wij gaan rij-den naar Ver-duin,

Op een paard en dat is”

„Buin.”

„Dik-kie moet zeg-gen bruin,” lach-te Hans; „an-ders wil Juf Dik niet heb-ben.”

„Kom, kom,” zei Va-der, „dat zal Juf hem wel lee-ren, is 't niet?”

„Wij gaan rij-den naar Buik-sloot,

Op een paard en dat is”

„Ood.”

Wat had-den de kin-de-ren een pret.

Toen ging Va-ders knie heel hoog.

„Wij gaan rij-den naar Ver-sal-je,
Hou je vast, want an-ders . . . val je.”

„O, o,” gil-den Ans en Hans.

Dik-kie viel zoo maar van zijn paard. Goed, dat Va-der hem juist nog greep.

Ge-luk-kig, daar zat hij weer o-ver-eind.

„Nog meer doen,” vlei-de Dik.

„’t Paard is moe, baas-je,” zei Va, „’t moet eerst wat e-ten.”

„Wil Dik-kie wel mee naar Juf toe?” vroeg Ans.

„Naar Juf toe, ja, ja,” riep hij.

„Voor al-tijd?”

„Ja, ook naar chool.”

„Ook in een bed-je sla-pen?”

„Ja, bij Juf in een bed-je.”

Dan moet Dik ook aan Juf zeg-gen, hoe het koe-tje doet.”

„Boe, boe,” loei-de Dik-kie.

„En ’t schaap-je?”

„Mè, mè.”

„En ’t muis-je?”

„Piep, piep.”

„Zie je wel, hij kent zijn les goed,” zei Va.

7. JUF KRIJGT DIK-KIE TOCH NIET.

Ans en Hans stap-ten vroe-lijk de klas bin-nen.

„Wel,” vroeg Juf, toen ze haar goe-den dag zei-den,
„wat heb-ben Va en Moe ge-zegd? Mag ik Dik-kie wel
koo-pen?”

„Ja, Juf, Va en Moe vin-den het goed.”

„Wat ben ik daar blij om,” lach-te Juf.

„Maar, wat moet me dat baas-je wel kos-ten? Niet te
veel, hoor. Juf kan niet zoo-veel mis-sen.”

Ans keek eens naar Hans.

Hans keek eens naar Ans.

En al-le kin-de-ren ke-ken naar Ans en Hans.

Die kre-gen al-le-bei een kleur. Daar had-den ze niet
aan ge-dacht.

Ze zei-den niets.

Ans from-mel-de aan haar schort.

Hans from-mel-de aan zijn blou-se.

Juf wacht-te maar.

„Nu?” vroeg ze ein-de-lijk.

Ze haal-de haar beurs-je al uit den zak.

„Hoe-veel, Hans?”

„Niets, Juf,” zei Hans op-eens.

„Wat is dat nu? Niets?”

„Wat moet dat baas-je wel kos-ten?”

Maar dat is veel te wei-nig, vent.

Zeg jij het dan maar, Ans?"

Ans keek eens naar Hans.

Ze zei niets.

„Dan zal ik om vier uur maar met jul-lie mee-gaan om hem te ha-len," zei juf.

„Neen Juf."

„Maar wat is dat nu? Daar be-grijp ik niets van."

Juf lach-te har-te-lijk.

En de an-de-ren ook.

„Jul-lie komt hem toch niet bren-gen?"

„Ik wil Dik-kie niet mis-sen, Juf," zei Hans nu in-eens heel flink.

Hij kreeg er een kleur van. Hij keek maar strak naar het punt-je van zijn schoen.

En from-mel-de aan zijn blou-se.

„O, wil jij Dik-kie niet mis-sen? En jij dan, Ans?"

„Ik ook niet, Juf."

Nu ke-ken ze al-le-bei heel be-nauwd. Zou Juf nu boos wor-den?

Maar neen, hoor.

„Nu, als je niet wilt, zal ik Dik-kie maar niet koo-pen," zei Juf.

Nu lach-ten de bei-de kin-de-ren weer.

Hans zucht-te er nog van.

En Ans zucht-te er ook nog van.

„Maar nu weet ik wat," stel-de Juf voor.

„Je wilt Dik-kie niet mis-sen.

Maar wil je hem wel eens mee naar school ne-men?"

Daar proest-ten de kin-de-ren het uit van la-chen.

„Maar Dik kan nog niet le-zen, Juf.”

„Dat hin-dert niet. Hij komt maar op vi-si-te.”

„En” — stot-ter-de Ans, „mag hij dan weer met ons naar huis?”

„Ja hoor, ik zal hem vast niet hou-den.”

Nu kon de hee-le klas het niet meer uit-hou-den.

„O ja Juf, Dik-kie op school.”

„Goed,” zei Juf, „vraag maar aan Moe-der, of hij mor-gen eens mee mag.”

Nu lach-ten Ans en Hans ook weer.

„O ja Juf, 't mag vast wel van Moe.”

8. DIK-KIE MAG TOCH MEE.

Daar kwam ons twee-tal uit de school thuis.
 Dik wacht-te hen al op met Does en Bles.
 „Dik mee naar chool,” riep hij hen al toe.
 „Ja, hoor,” zei Ans, „mor-gen mag je mee.”
 „Jul-lie wilt ons baas-je dus wel mis-sen?” vroeg Moe.
 „Neen Moe, we heb-ben hem niet ver-kocht.”
 „Wat is dat nu?”
 „Neen Moe, maar Dik-kie mag eens mee naar school,”
 zei Ans.
 „En om vier uur weer mee naar huis,” ver-tel-de
 Hans.
 „Hè, geluk-kig,” zei Moe.
 „Ik zou ons vent-je niet kun-nen miss-en, hoor.
 Wat ben ik nu blij.”
 „Dik-kie naar chool,” juich-te de klei-ne dreu-mes.
 „Ja, ja hoor, mor-gen.”
 „Zou Pa ook blij zijn, Moe?”
 „Dat denk ik wel, vent.
 Wie moest an-ders met hem paard-rij-den?
 En met wien moes-ten Does en Bles dan spe-len?”
 Va-der kwam thuis. En ja, die vond het zoo ook veel
 be-ter.

Den vol-gen-den dag stap-ten Ans en Hans naar school.

En wie liep er tus-schen hen in?

On-ze klei-ne Dik.

Dik werd een beet-je bang.
De gang was ook zoo lang.
En er wa-ren zoo-veel deu-ren.
Wat hoor-de hij veel stem-men.
Ge-luk-kig, daar kwam Juf al aan.

Zie hem eens stap-pen.

Nu eens kijkt hij naar Ans.

Dan weer naar Hans.

En dan weer kijkt hij naar de men-schen op de straat.

Zou-den die wel zien, dat hij naar school ging?

Ze knik-ten het drie-tal vrien-de-lijk toe.

Ze dach-ten vast: „Kijk, de klei-ne Dik mag ook mee.”

Daar stap-ten ze de school bin-nen.

„Ha,” riep ze, „daar heb-ben we on-zen Dik-kie.” Ze til-de hem in de hoog-te.

Toen wa-ren ze in-eens goe-de maat-jes.

Op haar arm bracht Juf Dik-kie de klas bin-nen.

Ans en Hans en de an-de-re kin-de-ren er ach-ter.

„Waar moet Dik-kie nu zit-ten?” vroeg Juf. Ze keek de klas eens rond.

„Tus-schen ons in Juf? Mag dat?”

Dat vond Juf goed.

Ze zet-te Dik-kie tus-schen Ans en Hans in.

Wat had ons vent-je een schik.

Bang was hij hee-le-maal niet meer.

Hij keek zijn oog-jes uit.

Wat zag hij hier veel moois.

Koe-tjes en schaa-p-jes, paar-den en kin-der-tjes en nog veel meer.

Juf bracht hem een lei en een grif-fel. Daar mocht hij mee schrij-ven.

Al-le kin-de-ren za-ten nu stil.

Ze ke-ken tel-kens naar Dik.

Maar Juf zei: „Je moet Dik-kie niet bang ma-ken. Kijk maar naar mij.”

„Gaat Juf nu ver-tel-len?” riep Dik op-eens.

Ans en Hans kre-gen er een kleur van.

„St, st, Dik,” fluis-ter-de Ans. „Je mag niet pra-ten.”

Maar Juf zei: „Ja hoor, luis-ter maar goed.”

Juf was er hee-le-maal niet boos om.

Eerst zon-gen de kin-de-ren een vers-je.

Dat ken-de Dik-kie ook.

En wij ken-nen het ook wel, hè?

Ze zon-gen:

Klok-je klinkt,

Vo-gel zingt,

Ie-der-een op zij-ne wijs.

Dap-per zong Dik-kie mee.

Hij keek maar recht-uit naar Juf.

Die knik-te hem nog eens vrien-de-lijk toe.

Nu bad Juf tot den lie-ven Heer.

En toen ging ze ver-tel-len.

Van den Hei-land, Die zoo-veel van kin-der-tjes houdt.

Wat luis-ter-den al die kin-der-tjes goed.

Dik-kie ook.

Hij zat zoo stil als een muis-je.

Tel-kens had-den Ans en Hans eens op zij ge-ke-ken.

Wat wa-ren ze bang, dat broer weer wat zou roe-pen.
Maar neen hoor, dood-stil had hij ge-ze-ten.

Nu gin-gen de kin-de-ren le-zen.

Dik-kie mocht op de lei schrij-ven.

„Wat ga je tee-ke-nen, vent?” vroeg Juf.

„Een paard,” zei Dik, „en een woef.”

„Goed, straks kom ik eens kij-ken.”

Wat von-den de kin-de-ren het dien mor-gen heer-lijk
op school.

En Dik-kie voor-al.

Hij kras-te met den grif-fel op de lei. Het punt-je
van zijn tong stak scheef uit zijn mond.

De lees-les was uit.

Daar kwam Juf al aan.

„Laat eens kij-ken, Dik, hoe mooi je ge-tee-kend hebt?

Wat een mooi huis! En is dat een paard? Keu-rig
hoor.”

Ans en Hans kre-gen een kleur van blij-d-schap. Ze
wa-ren trotsch op hun broer-tje.

En straks mocht hij weer met hen naar huis.

Zoo ging de mor-gen heel pret-tig voor-bij.

Juf vond Dik-kie heel zoet. Ze zei: „Dik mag nog
eens op vi-si-te ko-men, hoor”

„Mag Does dan ook mee, Juf?”

„Neen, vent, dat zul-len we maar niet doen.

Does zou ons al-le-maal bang ma-ken.”

Maar Ans zei zacht: „Does is geen ech-te hond, Juf.

Hij is van lap-pen.

Hij heeft maar één oog.”

„O,” lach-te Juf, „is hij van lap-pen?

Heeft hij maar één oog?

En blaft hij nooit?

Dat is wat an-ders.

Breng Does dan maar mee, hoor.

Dan mag hij naast je zit-ten.

En ik geef hem een lei en een grif-fel.”

Daar scha-ter-den de kin-de-ren het uit.

„Ha, ha, Does met een lei; Does met een lei. Wat zal die mooi schrij-ven.”

Om twaalf uur stap-te ons drie-tal de klas uit.

„Dag Dik,” zei Juf, „zeg maar aan Moe, dat je nog eens mag ko-men.”

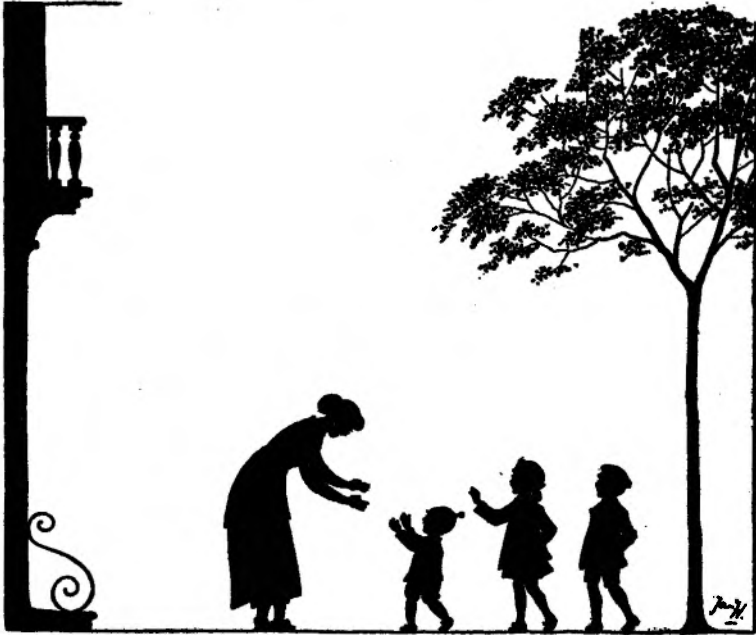
„Dag Juf,” groet-te Dik-kie.

„Dag Juf,” zei-den ook Ans en Hans.

9. EN NU NAAR HUIS.

Daar gin-gen ze: Ans en Hans.
En Dik-kie in 't mid-den.
Ste-vig hiel-den ze el-kaar vast.
Wat was ons baas-je trotsch.
En Ans en Hans niet min-der.
Par-man-tig keek Dik in 't rond.
Hij was naar school ge-weest.
En hij had mee-ge-zongen en ook een ech-te lei en
grif-fel ge-had.
Wat zou-den de men-schen hem nu groot vin-den!
Vlug lie-pen ze door.
Moe wacht-te het drie-tal al op.
Ze was blij, dat ze Dik-kie weer zag.
„Was je niet bang?” vroeg Moe.
„Neen Moe,” ver-tel-de Ans.
„Dik was niets bang.
Hij zong met ons mee.
En hij heeft van Juf een lei ge-kre-gen. Met een
grif-fel.”
„En hij heeft heel stil ge-ze-ten,” voeg-de Hans er-bij.
„Mor-gen weer naar chool,” riep Dik.
„Ik-ke heel zoet ge-weest.”

Zoo snap-ten ze al-le drie door-el-kaar
 Ze kwa-men niet uit-ge-bab-beld.
 Toen kwam Va-der thuis.
 Hij moest ook al-les we-ten.
 Daar be-gon Dik op-nieuw te ver-tel-len.

En Ans en Hans hiel-pen dap-per mee.
 „Mor-gen weer naar chool,” riep Dik tel-kens.
 Maar Ans zei: „Neen, mor-gen nog niet, hoor.”
 Op een an-de-re keer, heeft Juf ge-zegd.”
 Dat viel ons baas-je te-gen.
 Maar Moe zei: „Kom maar mee, vent. Bles en Does
 wach-ten al.

In het hoek-je van de ka-mer.
 Die kun-nen hun vriend-je mor-gen niet mis-sen.
 Ze moe-ten ook al-les hoo-ren.
 Van Juf en van de school.
 Van de mooi-e pla-ten en van de lie-ve kin-de-ren.
 En zing ze al de mooi-e vers-jes maar voor.”
 Dat vond Dik-kie goed.

Maar Ans zei:

„Wil-len wij nu sa-men school-tje spe-len?

Ans en Hans en Dik-kie?”

Dat zou pret-tig zijn.

Ans was de Juf-frouw.

En Hans en Dik-kie wa-ren de kin-de-ren.

Does en Bles moch-ten ook mee-doen.

Eerst gin-gen ze zin-gen.

Al de vers-jes, die ze op school ge-leerd had-den.

Hans en Dik-kie zon-gen flink.

Does en Bles zon-gen niet mee.

Daar-om zong Dik al maar har-der.

Hij zong voor drie.

Toen vroeg Juf: „Kan Dik ook ver-tel-len?”

Dik be-gon: Hij ver-tel-de van al-les, wat hij op school ge-zien had.

Hans hielp hem trouw.

En Does luis-ter-de maar.

En Bles luis-ter-de ook maar.

Va en Moe had-den er schik van.

Maar ze zei-den niets.

Toen werd het tijd om te e-ten.

Bo-ter-ham-men met wit-te sui-ker.
 Of ap-pel-stroop.
 Dat vond Dik-kie fijn.

Moe kleed-de hem daar uit.
 Nu eerst op de knie-tjes.
 Zoo bad Dik zijn a-vond-ge-bed-je.
 Moe zei het voor.

En toen was het bed-tijd.
 Al-le drie kus-ten Va en
 Moe goe-den nacht.

Ze had-den een kleur van
 het spe-len.

Does en Bles slie-pen het
 eerst.

In het hoek-je van de
 ka-mer.

Does hield zijn ee-ne oog
 o-pen.

Om op zijn baas-je te pas-
 sen, zie je.

Eerst bracht Moe Ans en
 Hans naar bo-ven.

Die mof-fel-de ze lek-ker
 on-der de de-kens.

Dik bleef be-ne-den.

In de ka-mer van Va en
 Moe.

Daar stond zijn le-di-
 kant-je.

En Dik zei het na.

Toen stop-te Moe hem ook lek-ker on-der de de-kens.

Tot het punt-je van zijn neus.

„Nacht vent, slaap wel.”

Weg was Moe.

„Nacht Va, nacht Moe,” riep Dik nog.

„Nacht Dik,” riep Va te-rug.

„Zul je van ons droo-men?”

„Ja, ja, droo-men.

Van Va en Moe.

Ook van Juf.

En ook van de chool.”

Toen viel Dik-kie in slaap.

Wel te rus-ten, Dik.

